

Donald Trump - Den amerikanske drøm/et sandt mareridt

Det republikanske partis nominerede kandidat til præsidentembedet efter Barack Obama er de facto mangemilliardæren Donald Trump, som kom ind fra siden, stik imod partiets traditionelle magtbases vilje.

Den eneste grund, der er til at han fik lov til at stille op som partiets kandidat, var, at man troede at fænomenet kunne inddæmmes på den måde. Han truede nemlig med at stille op uden for partiet, og ville på den måde kunne have taget rigtig mange stemmer fra partiets kandidat.

Men nu er han partiets mand, takket være en fejlslagen strategi i det republikanske partis top. Og eksemplet viser med al tydelighed, hvordan tilfældighedernes frie spil kan gå hen og ændre afgørende på verdenshistorien.

Fænomenet, Trump, er en endog meget stor udfordring ikke bare for partiet, for USA, men for hele den vestlige verden. Man kan slet ikke komme på højde med det, rent kognitivt.

For vælgerskarerne er han som et narkotikum, der speeder efterspørgslen på sig selv op i takt med indtagelsen af det. Men inden for den traditionelle magtbase virker han som et fordøjelsessystems akutte forstoppelse.

Traditionelle medier og magthavere i hele den vestlige verden er i åbenbart bekneb med, hvordan fænomenet skal gribes an, og det er så deres bidrag til forklaringen på, hvorfor flertallet af vælgere i USA tilsyneladende ikke kan få nok af det.

Der findes dog et par indlysende forklaringer på, hvorfor han slår igennem, som han gør. Men det er tabu og lukket land inden for de medier, [som har skyld i fænomenet](#).

Når man ikke finder forklaringerne på fænomenet inden for den herskende ordens selvbeskrivelse, så skyldes det først og fremmest, at disse forklaringer går imod det, der har domineret og båret den topstyrede sociale selvbeskrivelse i hele den vestlige verden over især de sidste måske fire årtier, og så knytter der sig en forklaring til selve den amerikanske drøm, som Donald Trump er det inkarnerede udtryk for i vælgerskabens erfaringsfelt.

Globaliseringen og liberaliseringen af det fri marked ligger bag forarmelsen af den amerikanske middelklasse. Mantraet bag den politik, som er blevet ført i hele verden siden Reagan og Thatcher og lidt længere tilbage, har været en katastrofe for det helt store flertal af både amerikanske borgere, lønmodtagere, men især i resten af verden og i EU.

Utilfredsheden med de herskende tilstande kan forklares med [globaliseringen](#), det fri marked, der er blevet dyrket som de sidste årtiers mantra inden for den herskende orden.

Indkomstfordelingen har aldrig været mere skæv end nu. De rige, som Donald Trump tilhører, er blevet ufatteligt meget rigere i perioden, hvor hele middelklassen i det amerikanske samfund, samt bunden, er blevet enten noget fattigere eller meget mere fattig.

Amerikanerne har set, hvordan deres arbejdspladser er flyttet til østen. De har set, hvordan indvandrere kommer til landet og tager deres arbejde, trykker lønnen. De har set, hvordan deres ledere har løjet om grundlaget for de vigtigste politiske beslutninger, fx om grundlaget for Irak-krigen. De har set, hvordan man har ofret statsapparatet, statens budgetter og nationalbankens penge for at redde en finanssektor, der rager uhæmmet til sig af penge uden at bidrage til realøkonomien over hovedet, samtidigt med at forgældede boligejere må gå fra hus og hjem.

Hele den politiske elite her som der har gjort det til en dyd at lyve, hvis det har tjent dens interesser, eller mindre desperat; så har den overladt spørgsmålet, om hvad der sandt og falskt, til et marked, som i hele perioden har fungeret som den tilbudte gud i alle livets spørgsmål.

Vor tid har identificeret markedet med dommeren over sandhedsværdien i ethvert budskab. Alt for økonomiske iagttagere, Cand. politter og oeconer hedder det her på .dk, har, [altandelige.dk](#) svunget sig op ved markedet, som andre tiders orakler, [henvist til markedet](#), når de skulle redegøre for værdien af deres budskaber. Finanskrisen foregreb de dog ikke. Der har nemlig aldrig været marked for den slags forudsigelser, ligesom der generelt heller ikke er noget marked for de mere forpligtende videnskabelige [optegnelser over økonomiske prognosers udsagnskraft](#)¹ for fremtiden. Den slags statistik er bare nedslående læsning, usælgelig og dermed uegnet iflg. det marked, som er trådt i stedet for videnskabens kriterier for sandhed, med sit kommercielle succeskriterium. Det handler om, at "[Homo Economicus](#)" er for økonomisk til at forstå økonomien.

Spørgsmålet, om hvad der er sandt og falskt, er i bedste fald blevet til [et politisk spørgsmål](#), et demokratisk spørgsmål, som igen udspiller sig på markedets betingelser. Således har det heller ikke været videnskaben, der har haft det endelige ord at skulle have sagt i spørgsmålet om den globale opvarmning, hvorfor Donald Trump uden at forbyde sig mod den gældende ordens adfærd sagtens kan benægte den betydning, som det amerikanske samfunds ekstravagante overforbrug af fossilt brændsel har haft for den globale opvarmning.

Løgner og den kun politiske, dvs. markedsideologiske, omgang med sandheden er blevet normen. Derfor er Trump ikke andet end et naturligt og nødvendigt resultat af den udvikling, som den herskende elite af finansfolk, medier og politikere har initieret og cementeret over fire årtier.

¹ Se fra side 89 til side 115 i dokumentet.

Den herskende elite, herunder den vestlige [verdens kommercielle medier](#), orienterer sig hverken konsekvent eller forpligtet mod, hvad der er sandt i videnskabelig forstand, men har gjort det til en vane, at lade de ubekvemme spørgsmål synke ned på det kun politiske plan, hvor den demokratiske og ekstremt bekvemme omgang med sandheden hersker.

Forargelsen over Trumps omgang med sandheden vidner derfor om den herskende ordens hykleri, og er ikke andet end det ultimative resultat af en udvikling, som man selv har skabt.

Derfor er systemets forstoppelse af fænomenet ikke noget, der kan fjernes fra systemet, uden at det bliver et helt andet. Fænomenet kan ikke fjernes, nedkæmpes med argumenter, uden en fundamental ændring af systemet, for det er skabt af systemet selv, det er resultat af systemet selv, dvs. dets egen skyld, årsag og selve endemålet med systemet, den selvnegerende succes, som man har sigtet på og bygget op om siden neoliberalismen overtog den sociale selvbeskrivelse for fire årtier siden.

Finanskriser har traditionelt medført [de radikale højresving](#), som de herskende nu med ret er blevet så bange for. Det er der videnskabeligt belæg for. Forklaringen, på hvorfor netop finanskriserne fører til højresving, er måske knapt så entydig. Men noget af henviser til en ubevidst utilfredshed med tilstandene hos det store flertal af vælgere, som så slår igennem i forhold til alt, hvad der virker som traditionel magt.

Masserne har en formodning om, at magteliten fører dem bag lyset i forbindelse med de store overordnede og forkromede forklaringer, både på og om markedet og om globaliserings velsignelser. Kernen i den udviklingstro, der har ligget bag den overordnede fortælling, står for skud. Den er blevet kaldt ved navn, anråbt og må nu forsvare sig eksplicit, hvilket er fatalt for det, som hedder nodalpunktet i den sociale selvbeskrivelses performance.

De sande forklaringer på sammenhængene er systematisk fjernet fra de store mediers brugerflade. De forpligtende budskaber melder sig i detaljen, underminerer det store billede. Eliten har været afhængig af løggen, reduceret den til "den kun politiske udtalelse", der hvor den er blevet konfronteret med den. Derfor kan den heller ikke tåle at sige sandheden nu. Det kan den store fortælling ikke bære, det overordnede billede på en forpligtende orden.

Det kan ikke betale sig for de kommercielle medier og magteliten at forklare folket, hvordan man har snydt og bedraget.

Det er det helt afgørende og fundamentale tabu inden for den store kommercialiserede sociale selvbeskrivelse, at hverken samfundet eller samfundets fundamentale livsbetingelser kan tåle de velstillede længere. Dem, der har pengene, kan ikke overleve med en bred forståelse i befolkningen for det faktum, at [menneskeheden ikke har råd](#) til den herskende orden, de rige, hvis succes på ingen måde er forudsætningen for andres eller identisk med andres.

Den store fortælling om, at hvad der er godt for den ene på markedets betingelser, det er godt for alle andre, den fortælling er løgn. Donald Trump bliver fortællingens banemand.

Masserne forstår det måske et eller andet sted. Men de forfølger stadig den amerikanske drøm. Derfor stemmer de på Trump:

- de vil gerne være rige, som Donald Trump.
- og de er ekstremt utilfredse med den herskende orden, som han er den eneste, der har råd til at gå op imod.
- han bliver billedet på, at den enes succes på ingen måde er alle andres.

Resultatet af det hele kan ikke blive andet end den herskende ordens totale konfrontation med sin egen uvederhæftighed, personificeret med Donald Trump på posten som den sidste supermagts ubestridte leder, der hverken kan sige eller gøre noget, uden at komme i konflikt med sig selv.

Selv om han ikke ender op som præsident, så er han allerede fortællingens banemand. Medier og traditionelle politikere er så bange for ham, at de ikke kan andet end afsløre deres egen indre natur i deres tilgang til ham. De foregiver at beskrive og kritiserer nøgternt, men husker omhyggeligt at undgå at give ham ret der, hvor han har det. Fx har han fuldstændigt ret i, at medierne er imod ham, hvorfor de ikke er til at stole på i beskrivelsen af ham.

Desuden anfægter han konsekvent selve kernen i den herskende ordens billede på udviklingen: Han er imod globaliseringen, det åbne globale marked.

Selvfølgelig frygter den herskende orden denne konfrontation med sig selv. Men der er ingen vej uden om.

Masserne forstår det ikke endnu, og eliten kan ikke officielt forklare fænomenet og agere imod det, uden at gå i opløsning.